

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ, 9 ΝΟΤΕΜΒΡΙΟΥ 1827.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

Τῇ 21 Ὀκτωβρίου.

Προεδρεύοντος τοῦ Κ. Ν. Ρενιέρη.

Ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ,

Ἐπρόβαλεν ὁ Κ. Γ. Λέλης, ὅτι πρέπει νὰ γενῇ ἀπάντησις εἰς τὴν πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Γ. Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἐπιστολὴν τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Κ. Ἰωάννου Καποδίστρια, διὰ τῆς ὁποίας νὰ ἐκφράζεται ἡ μεγάλη ἐπιθυμία τοῦ ἔθνους εἰς τὸ νὰ ὑποδεχθῇ τὴν ἐσχότητά του ὅσον τάχος, καὶ ὅτι νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀναγκαιοτάτην ἀφίξίν του διὰ νὰ παραλάβῃ τὰς διοικητικὰς ἡνίας, τὰς ὁποίας τὸ ἔθνος ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν ἐσχότητά του.

Ἐνεκρίθη ἡ πρότασις, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ σταλῇ ἡ ἀπάντησις, ἥτις νὰ ὑπογραφῇ ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη τῆς Βουλῆς καὶ τὸν Πρόεδρον αὐτῆς.

Ἀνεγνώσθη ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τοῦ κόμητος Βιάρου Καποδίστρια πρὸς τὸν κύριον Γ. Σισίνην, διὰ τοῦ ὁποίου λέγει ὅτι ἔγραψε πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν νὰ τῷ σταλῇ ψήφισμα παρὰ τῆς Βουλῆς, διὰ νὰ παραδώσῃ τὰ παρ' αὐτῷ εὐρισκόμενα χρήματα τοῦ διαπραγματευθέντος δανείου τοῦ Ἀρχιστρατήγου. Καὶ ἐπειδὴ τὰ γράμματα ταῦτα παρέπεσαν καθ' ὁδόν, καὶ δὲν ἔφθασαν ἐνταῦθα, ἐπροβλήθη ὅτι συμφέρεi νὰ σταλῇ τὸ ζητούμενον ψήφισμα πρὸς τὸν Κ. Βιάρον, διὰ νὰ ἐξαποστείλῃ πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον τὰ χρήματα τοῦ δανείου, καὶ νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὰς παρούσας ἐκστρατείας.

Ἐμεινε ν' ἀποφασισθῇ ἐπὶ τὴν αὐρίον.

Ἀνεγνώσθη ἔγγραφον τῆς ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας ὑπ' Ἀριθ. 1,255, διὰ τοῦ ὁποίου ὑπενθυμίζει τὴν Βουλὴν περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς δημοπρασίαν ὅσον τάχος ὁ στατὴρ καὶ τὸ μέτρον (κοιλόν) τῆς νήσου Σύρας, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἄλλων πόλεων καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν καὶ νὰ ἐκδοθῇ ὁ περὶ τούτου νόμος.

Κατὰ συνέπειαν ἀνεγνώσθη ἀναφορὰ τῆς διορισθείσης ἐπιτροπῆς, διὰ νὰ συνθέσῃ σχέδιον νόμου περὶ τῆς εἰσάξεως μνησιδῶν δημοσίων σταθμῶν καὶ μέτρων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν, καὶ περὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν εἰσπραχθῶσι ἐθνικοῦ δικαιώματος, διὰ τῆς ὁποίας καθυπαβάλλει ὑπὸ τὴν ἐπὶ κρίσιν τῆς Βουλῆς σχέδιον νόμου.

Ἀνεγνώσθη συγχρόνως καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἔμεινε νὰ συζητηθῇ εἰς ἄλλην συνεδριάσιν.

Τῇ 22 Ὀκτωβρίου.

Ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ,

Ἀνεγνώσθη ἀναφορὰ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Γρηγορίου, Σπύρου Μαρκέλου καὶ Γ. Λογιωτάτου Αἰγινητῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἀναφέρουν ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας διέταξε τὸν ἡγούμενον τοῦ Σταυροπηγιακοῦ μοναστηρίου τῆς νήσου τῶν νὰ δώσῃ Γρ. 1,200 εἰς μισθὸν τοῦ ἐνταῦθα διδασκάλου τῆς μουσικῆς Γεωργίου Λεσβίου, ἐνῶ τὸ μοναστήριον τοῦτο δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ τοιαύτην πιστότητα, καὶ προβάλλουν νὰ διαταχθῇ αὕτη νὰ μὴν ἐνοχλῇ πλέον τὸν ἡγούμενον, ἐπειδὴ καὶ ἐκ τούτου δὲν θέλει κατορθωθῇ εἰμὴ νὰ ἐρημώσῃ τὸ μοναστήριον τοῦτο. Παρακαλοῦν προσέτι, τὰ ἐθνικὰ δικαιώματα τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μοναστηρίου νὰ ἀφεθῶσι διὰ νὰ χρησιμεύουν εἰς μισθοὺς διδασκάλων τῆς ἀλληλοδιδασκτικῆς μεθόδου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καθὼς ἐγένετο καὶ ἄλλοτε. Ἡ ἀναφορὰ αὕτη διευδύνθη εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Παιδείας Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας. Διωρίσθη δὲ καὶ ἐπιτερωτὴ συγκειμένη ἀπὸ τοὺς Βουλευτὰς Κ. Ἀρτῆς Πορφύριον, Λεόντιον Καμπάνην, Λιβέριον Λιβερόπουλον καὶ Μ. Βερνάρδον διὰ νὰ ἐξετάσῃ πόσα εἶναι τὰ ἐθνικὰ δικαιώματα τοῦ Σταυροπηγιακοῦ μοναστηρίου, πόσος μισθὸς πληρόνεται εἰς τὸν διδάσκαλον τῆς μουσικῆς, καὶ νὰ ἀναφέρῃ περὶ τούτων εἰς τὴν Βουλὴν.

Τῇ 25 Ὀκτωβρίου.

Ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ,

Ἀνέφεραν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ὅτι ἡ Κυβέρνησις στέλλουσα ἐκτελεστικὴν δύναμιν εἰς τὸ Αἶγαῖον πέλαγος πρὸς καταδρομὴν τῶν πειρατῶν ἐξέδωκε διατάγματα, διὰ νὰ πληρόνωνται τὰ μηνιαῖα ταύτης τῆς ἐκτελεστικῆς δυνάμεως ἀπὸ τὰς νήσους, καὶ ὅσα χρήματα ἤθελαν πληρώσει, νὰ λογαριασθῶσιν ἐπάνω εἰς τὰς ἐλευσομένας προσόδους τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Κατὰ συνέπειαν τῶν ἀναφερθέντων ἐπαρτηρήθη, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα, νὰ μεταχειρισθῇ καὶ ἐν χρηματικὸν πόρον τοῦ ἔθνους, χωρὶς προηγουμένως νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ αὐτὸν παρὰ τῆς Βουλῆς. Διὰ τοῦτο μετὰ ἱκανὴν συζήτησιν ἀπεφασίσθη καὶ ἐπεφορτίσθη ὁ Πρόεδρος,

προσκαλέσῃ τὸν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Γραμματέα τῆς Ἐπικρατείας, καὶ νὰ τὸν εἰπῇ ὅτι ἡ Βουλὴ τὸν τοιοῦτον ἄξιον τῆς πληρωμῆς δὲν τὸν ἐγκρίνει· διότι ὁ ἀπὸ τῶν προσόδων πόρος δὲν ἐχορηγήθη εἰσέτι εἰς τὴν Κυβέρνησιν, καὶ ἐπομένως αὕτη δὲν δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τὸν πόρον τοῦτον.

Ἐξ Αἰγίνης, 8 Νοεμβρίου.

Μανθάνομεν ὅτι οἱ εἰς τὰς νήσους παροικοῦντες Κρήτες, τινες πρὸ ἡμερῶν ἀνεχώρησαν διὰ τὴν πατρίδα τῶν, ἀπέβησαν εἰς τοὺς βορείους προπόδας τῆς Ἰδης, δηλ. εἰς τὸ Μπαλμέτη καὶ Ἀλεξανδρῇ, τὰ ὅποια οὐδὲ στιγμὴν ἄφησαν τὸν ἐχθρὸν νὰ ἡσυχάσῃ μετὰ τὴν ὀπισθοδρόμησιν τῶν πραγμάτων τῆς Κρήτης, καὶ με αὐτοὺς τοὺς πιστοὺς Ἕλληνας νὰ εἰσβάλουν εἰς ὅσα μέρη εὐρίσκονται ἐχθροὶ, καὶ νὰ καθαρίσουν διόλου ἀπὸ τοῦ Μωαμεθανικοῦ μίαισμα τὸ Κρητικὸν ἔδαφος.

Περιμένομεν ἀφ' ὧρας εἰς ὧραν νὰ μάθωμεν καὶ τὰ κινήματα τῶν εἰς τὸ Μεσημβρινὸν μέρος Κρητῶν, ἀφοῦ μάλιστα ἐνισχύθησαν καὶ ἀπὸ τὰ ἐδῶ στρατολογηθέντα ἀπὸ τοὺς ἰδίους Κρήτας βοηθητικὰ σώματα, καὶ οἱ ἐν Κρήτῃ ἔστησαν εἰς πολλὰ μέρη τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν.

Δὲν μένει πλέον ἀμφισβολία ὅτι καὶ αὐθις θέλομεν ἰδεῖ ἡθρὸν τοὺς Κρήτας πολεμοῦντας ἡρωϊκῶς τοὺς ἐχθρούς των, καὶ ἐχθροὺς τῆς ἀνθρωπότητος· ὅτι πάλιν θέλουν τοὺς ἀποκλείσει στενὰ εἰς τὰς συνήθεις φωλεάς των τὰ φρούρια· καὶ ὅτι θέλουν ἀναδειχθῇ ὅποιοι ἐφάνησαν εἰς τὸν ἀγῶνά των περίπου τρεῖς ἡμίση ἔτη, τῶν ὁποίων τὰ κατορθώματα ἂν δὲν ἐκοινοποιούντο τότε δι' ἔλλειψιν τῆς τυπογραφίας, τῶρα ὅμως διὰ τοῦ τύπου καὶ τῶν ἐφημερίδων θέλουν γνωρισθῇ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅποιοι εἶναι, καὶ θέλει τοὺς τιμᾶ τὸ κοινὸν ἀξίως τῆς ἀνδρείας των, ἀρκεῖ μόνον νὰ φιλοτιμηθοῦν ὡς καὶ πρότερον, διὰ νὰ ἀναδείξουν τὰ ὑνύματά των ἐνδοξα εἰς τὴν ἱστορίαν.

— Τὴν παρελθούσαν κυριακὴν ἐτελέσθη ἐνταῦθα μνημόστυνον ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ τῶν Ἀθηνῶν ἀκροπόλει ἀποθανόντων δι' ἐπιμελείας τοῦ ἀρχιερέως Ταλαντίου κυρίου Νεοφύτου καὶ τῶν κυρίων Ἰω. Βλάχου καὶ Δ. Σουρμελῆ. Οὗτος δὲ ἐξεφώνησε καὶ τὸν ἐπιτάφιον λόγον.

Αἱ ἐφημερίδες τῆς Ὑδρας ἐδημοσίευσαν ἀντίγραφον ἀναφορᾶς δοθείσης πρὸ ἡμερῶν παρὰ τῶν διοικητῶν ταύτης τῆς νήσου πρὸς τὴν Σ. Βουλὴν, καὶ ἀναφερομένης εἰς ἐπιστολὴν ἐνὸς τῶν εἰς τὰς θαλάσσας μας εὐρισκομένων ξένων ναυάρχων. Εἰς τὴν πρὸς τὴν Κυβέρνησίν μας ταύτην ἐπιστολὴν τοῦ ὁ ναύαρχος ἐκεῖνος χωρὶς νὰ ἐνοχοποιῇ ἰδίως τὸ κοινὸν τῆς Ὑδρας διὰ ἐγκλήματα, ὡς οἱ ἀναφερόμενοι ὑπέλαβον, ἐλέγχει τὴν κατάχρησιν τῆς καταδρομῆς καὶ τὴν πειρατείαν, ἔγκλημα, τὸ ὅποιον ἀναφέρεται εἰς ἐκείνους μόνους τοὺς κακεῦργους ἐκ τῶν νησιωτῶν, οἵτινες μένοντες ἀτιμώρητοι κατεστάθησαν δαρρалаίοτεροι, κατασχύνουν κατὰ μέρος τὴν ἀγνότητά τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, καὶ ἐπι-

σύρουν δικαίως τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ξένων ναυάρχων. Τὺς κακοὺς τούτους διακρίνοντες τοὺς πάντοτε ἀπὸ τοῦ καλοῦς, οἵτινες εἶναι τὸ πλείοντον μέρος, ὁ λαὸς, ὅχι μόνον δὲν τολμοῦμεν νὰ τοὺς ἀθώσωμεν, ἀλλὰ καὶ θέλομεν γνωρίζει μεγάλας χάριτας εἰς τοὺς ξένους ναυάρχους τοὺς εἰς τὰς θαλάσσας μας εὐρισκομένους, ὅτι συνεργοῦν εἰς τὴν ἐξολόθρευσιν των, καθὼς καὶ ἡ Κυβέρνησίς μας ἐπισήμως τοὺς παρεκάλεσε πάντοτε εἰς τὸ νὰ τὴν συνδράμωσιν εἰς τὰ ὅποια ἔλαβε κατὰ τῆς πειρατείας μέτρα.

Ὅσον δὲ περὶ τοῦ ἐλέγχου, ὅστις κατὰ λάθος ἀναφέρεται εἰς τὸ ναυτικὸν τῆς Ὑδρας ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ, τὸ κοινὸν γνωρίζει καλῶς ὅτι ἡ Ὑδρα, ἥτις ἡγωνισθῇ πάντοτε μὲ προθυμίαν εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου, ἐχρηγήσῃ καὶ εἰς τὴν τελευταίαν τὸ πλείοντον μέρος τοῦ ναυτικοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐσύγκειτο. Ὅταν τὰ πράγματα φαίνονται, οἱ λόγοι εἶναι περιττοί.

Περὶ Αἰγαίου πελάγους.

Ἐφθασαν τέλος πάντων αἱ εὐτυχεῖς ἡμέραι, τὰς ὁποίας ἐπὶ ἔτη πολεμῶν ἐπερίμενον ὁ Ἕλλην, καὶ εὐδαιμονία διαδέχεται ἤδη τὰ δεινὰ τοῦ αἵματοσταγοῦς τοῦ ἀγῶνος. Οἱ βαρβαρικοὶ τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς Αἰγύπτου στόλοι δὲν μολύνουσι πλέον τὴν Ἑλληνικὴν θάλασσαν, ἀλλὰ πυρποληθέντες ἐν Νεοκάστρῳ παρὰ τῶν τριῶν συμμαχικῶν τῶν φιλανθρώπων τῆς Εὐρώπης βασιλέων στόλων, ἄφησαν αὐτὴν καὶ ὅλας τὰς νήσους ἐλευθέρας. Ὁ δὲ Ἕλλην, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὁ νησιώτης, ἀπολαμβάνει ἤδη τοὺς καρπούς τῶν πολυμόχθων κόπων τοῦ, ἀποπέμπτων τὰς εὐχὰς τοῦ ἐκ βάθους καρδίας πρὸς τὸν παντεπώπτην Θεὸν ὑπὲρ τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ μεσολαβούντων χριστιανῶν.

Ἐντεῦθεν λαμβάνω ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσω περὶ Αἰγαίου πελάγους, σκοπὸν ἔχων ὅχι νὰ ἐξυμνήσω τὰ ἄθλα τοῦ, ἀλλὰ νὰ ἀποδείξω τὴν διάθεσιν, τὴν ὁποίαν ἔδειξε περὶ τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνος ἀπ' ἀρχῆς ἕως τῆς παρούσης ἐποχῆς.

Ὁ Αἰγαίοπελαγίτης διαχωρισμένος ἀνέκαθεν ἀπὸ τὸν Ὀθωμανὸν εὐτύχησε νὰ μὴ δοκιμάσῃ ὅσα δεινὰ ὁ Πελοποννήσιος, ὁ Στεροελλαδίτης καὶ ὁ Κρήτης ἐκ τῆς μετὰ τῶν Τούρκων συγκοινωνίας τῶν ὑπέφερεν· δοκιμάζων ὅμως ἐπίσης ὅλα τὰ κακὰ, ὅσα βάρβαρος καὶ τυραννικωτάτη κυβερνήσις ἐπιφέρει κατὰ τῶν ὑπηκόων τῆς, ἀπεστρέφετο καὶ ἐβδελύττετο αὐτὴν, μὴ ὑποφέρων δὲ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ καὶ τὰς παρὰ τῶν ἀπίστων κατὰ τῶν ἀδελφῶν τοῦ χριστιανῶν καθ' ἐκάστην πραττομένης ἀπανθρώπου κακουργίας, ἔπνεεν ἐκδίκησιν, καὶ ἠύχετο νὰ εὖρῃ εὐκαιρίαν καὶ νὰ ἐκδικηθῇ καὶ νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰ κακὰ ταιαύτης κακοφρόνου κυβερνήσεως. Ταιαύτη εὐκαιρία ἐπαρουσιάσθη κατὰ τὸ 1821, ὅτε ὁ Ἕλλην ὑψώσας τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ ἔλαβε τὰ ὅπλα εἰς χεῖρας μὲ ἀπίσταν ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἐνδόξως μὲ αὐτὰ, ἢ νὰ ζῇ τῶν λοιπῶν ὡς ἄνθρωπος καὶ χριστιανὸς εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Αἰγαίοπελαγίτης σύμφυχος καὶ συμπαρόντος συναγωνιστῆς μετὰ τοῦ λοιποῦ Ἕλληνος ἔλαβε καὶ αὐτὸς ταυτοχρόνως τὰ ὅπλα μὲ τὸ

αὐτὸ φρόνημα καὶ ἀπόφασιν· καὶ ἀπὸ πρώτης φωνῆς τῆς πολυφωνικῆς Ἑλληνικῆς σάλπιγκος, ἔχων τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα ἐλευθέραν ἀπὸ ἐχθρῶν, ἔδραμεν εἰς ὅλα τὰ μέρη, βοηθῶν τοὺς ἀδελφούς του, καὶ μαχόμενος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τῆς ἰσχύος καὶ πατρίδος, ἐσύναζε μετ' αὐτῶν τὰς δάφνας τῆς ἁκμῆς. Ἡ Τριπολιτσα, τὸ Ναύπλιον, τὰ Δεξενάκια, ἡ Κεραυνὸς ὁ Ὀλυμπος, ἡ Ἀττικὴ, καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἡ Εὐβοία, μαρτυροῦσι τὸν ἡρωισμόν του καὶ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ. Βλέπει μετὰ ταῦτα τὸ ἔθνος τὴν μεγίστην ἀνάγκην τοῦ νὰ συστήσῃ στρατιωτικὸν τακτικόν, καὶ προσκαλεῖ ὅλους τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην. Ὁ Αἰγαιοπελαγίτης ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος, καὶ προθυμότερος τῶν ἄλλων τρέχει εὐθύς, καὶ καταταττόμενος εἰς τὰς τακτικὰς φάλαγγας συνετέλεσε τὰ μέγιστα ὑπὲρ τῆς αὐξήσεώς του. Ἐνδευνόμενος δὲ τὴν τακτικὴν στολὴν, ἐπολέμησεν εἰς τὴν Κάρυστον, εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐκλείσθη εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἤδη μὲ τὸ μείναν τοῦ στρατεύματος τούτου, τοῦ ὁποίου ἱκανὸν μέρος συσχηματίζει αὐτὸς, πολεμεῖ εὐτυχῶς μετὰ τῶν Χίων ὑπὲρ τῆς πολυπαθοῦς Χίου.

Ἄλλ' ἐνῶ τοιοῦτοτρόπως συνηγωνίζετο καὶ συνέπασχεν ὁ Αἰγαιοπελαγίτης μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας καὶ δόξης, πολυάριθμα ξύλινα φρούρια ἐκπλέοντα κατ' ἔτος τὸν Ἑλλήσποντον ἐφοδερίζον τὸν παντελῆ ἀφανισμόν τῶν νήσων. Τί ἔκαμνον εἰς τοιαύτην περίστασιν οἱ κάτοικοι αὐτῶν; οἱ μὲν ἔτρεχον νὰ ἔμθουν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στόλον, οἱ δὲ ἐτοιμαζόμενοι ἐπερίμενον, καὶ τοὶ ἀδύνατοι ὡς πρὸς τὰς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, νὰ τὸν ἀντικρούσωσιν ἕως τελευταίας ἀναπνοῆς. Ἀποφασίζει ὁ βάρβαρος τὴν ἐξόντωσιν καὶ ἀνδραποδισμόν ὅλων τῶν νήσων, καὶ πεπεισμένος εἰς τοῦτο ἔφερε μαζύ του βαρέας ἀλύτους διὰ νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν αὐχένα τοῦ ἀπειθοῦς νησιώτου· κινᾷ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν τοιαύτην ἀπόφασίν του, καὶ κατὰ δυστυχίαν ἐπιτυχαίνει εἰς τὴν Χίον, παραδόσας ἀπανθρώπως τοὺς κατοίκους τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης νήσου εἰς τὴν σφαγὴν καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν· σπεύδει πολλάκις μετὰ ταῦτα νὰ κάμῃ αὐτὸ τοῦτο καὶ εἰς τὴν Σάμον, καὶ ἐπομένως εἰς ὅλας τὰς νήσους κατὰ σειρὰν· ἀλλ' οἱ ἀνδρεῖοι Σάμιοι μὴ φοβηθέντες μήτε τὰ κατασκευάζοντα τὰς ἀπέναντι τῆς νήσου τῶν ὅχθας τῆς Ἀσίας στρατεύματα, μήτε τὸν γεμίζοντα ὅλον τὸ Ἰκάριον πέλαγος πολυάριθμον στόλον του, βοηθούμενος ἀπὸ ὀλίγα μὲν, ἀλλ' ἱκανὰ νὰ ταπεινώσωσι τὴν ὀφρύν του Ἑλληνικὰ πλοῖα, ὅχι μόνον τὸν ἀντέκρουσαν γενναίως, καὶ ἐματαίωσαν τοὺς ὀλεθρίους σκοπούς του, ἀλλὰ μεταβαίνοντες εἰς τὴν Ἀσίαν ἐνέσπειρον φόβον καὶ τρόμον εἰς τὰ ἐνδότερα αὐτῆς· ὑπὲρ αὐτῆς τῆς νήσου μαχόμενοι οἱ γενναῖοι θαλασσινοὶ μας διέπραξαν τόσα, καὶ ἔστησαν τὰ λαμπρότερα ἱρόπαια τῆς δόξης τῶν παρομοίας πρὸς τὸν ἐχθρὸν περιφρονήσεις ἔκαμε καὶ ἡ Τήνος καὶ ἄλλαι νῆσοι, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐθαύμασε τὴν ἀνδρείαν τῶν γνωρίζων τὴν ἀδυναμίαν των, καὶ βλέπων τὴν τόσῃν καρτερίαν τῶν ἐθαύμαζε, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τοὺς πειράξῃ.

Καταστρέφει τέλος ὁ ἐχθρὸς τὸ προπύργιον τῆς Ἑλλάδος,

τὴν ἑνδύξον τῶν Ψαρρῶν νήσον, καὶ μέγας φόβος καὶ ἀπελπισία κυριεύει ὅλους τοὺς Ἕλληνας· ὁ δὲ βάρβαρος νομίζων πλέον ἑαυτὸν κύριον τοῦ Αἰγαίου πελάγους, γράφει εἰς πολλὰς νήσους καὶ προστάζει νὰ ὑπάγουν εἰς προσκύνησίν του, ἀπειλεῖ αὐτὰς μὲ τὸ παράδειγμα τῶν Ψαρρῶν· ὁ δὲ Αἰγαιοπελαγίτης ποσῶς δὲν ὑπακούει, ἀλλὰ ἀπαρασάλευτος ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν του ἐπερίμενε τὸν θάνατον ἢ τὴν ἐλευθερίαν. Ἔως ἐδῶ εἶδεν ὁ τύραννος τὸ ἀμετάθετον τοῦ Αἰγαιοπελαγίτου, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν ὑποτάξῃ μὲ τὴν λεοντὴν, μεταχειρίζεται τὴν ἀλωπεκὴν· γράφει λοιπὸν, παρακινεῖ, ὑπόσχεται προνόμια, βάζει μεσάζοντας, διὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ ὑποταχθῇ εἰς αὐτὸν· ἀλλ' ἰδὼν ὅτι καὶ μὲ τὴν ἀλωπεκὴν δὲν ἤμπαρεσε νὰ κατορθώσῃ τί, ἀδιαφόρεσε περιμένων εὐκαιρίαν νὰ παιδεύσῃ τὴν ἀπειθείαν του· ἀλλ' ὅτι ὁ ἄπιστος ἐπερίμενε δι' αὐτὸν, ἦλθε κατὰ τῆς κεφαλῆς του. Ὁ δὲ Αἰγαιοπελαγίτης ἀποκτῆσας, δεία βοθεία, τὴν τόσον πειρητὴν του ἐλευθερίαν, ἀναπόσπαστος ἀπὸ τὸν λοιπὸν Ἕλληνα, καταγίνεται ἤδη εἰς σύστασιν διαφόρων καταστημάτων, διὰ τῶν ὁποίων θέλει γενῇ ἄξιος καὶ νὰ τὴν διατιμήσῃ.

Δ. Δ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐκ Παρισίων, 18 Σεπτεμβρίου Ν.

Τώρα, ὅτε αἱ κυβερνήσεις τῶν τριῶν μεγάλων τῆς Εὐρώπης δυνάμεων ἔλαβον ἀποφασιστικὰ μέτρα περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Ἀνατολῆς, ἡ κοινὴ προσοχὴ προσηλόνεται μὲ ἀνησυχίαν εἰς τὰ παρεπόμενα πολεμικῆς τιнос ἐπιχειρήσεως κατὰ τῆς Τουρκίας. Οἱ φίλοι τῆς ἀνθρωπότητος ἀνησυχοῦσι συλλογιζόμενοι ὅτι ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη τῆς Πόρτας θέλει καταστήσει ἴσως ἀναπόφευκτον τὴν χορῆσιν τῶν ὁπλῶν ὅθεν τὸ αἷμα μέλλει νὰ τρέξῃ ἀφθονώτερα παρά ποτε· οἱ Τούρκοι θέλουν χορτάσει τὴν λύσσαν τῶν ἐπ' ἐκείνους τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες εἶναι ἀκόμη ὑπὸ τὴν δυναστείαν των, ἐπὶ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ χριστιανούς. Ἡ διάλυσις τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων θέλει συνεπιφέρει τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Εὐρωπαϊκῶν καταστημάτων. Οἱ δὲ νυμίζοντες ὅτι ἀναγινώσκουν μακρότερον τὰ μέλλοντα διαποροῦν ποῖα ἤθελον εἶναι τὰ ἐπακόλουθα τῆς νίκης, ἐὰν ἡ ἀντίστασις ἐγένετο τόσον πεισματικὴ, ὥστε νὰ χρειασθῇ νὰ διωχθῶσιν οἱ νικημένοι πέραν τοῦ Βοσπόρου καὶ νὰ ἀφεθῇ χωρὶς νομίμους κτήτορας τὸ μέρος τῆς παλαιᾶς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, τὸ ὅποῖον δὲν ἤθελεν ἀνήκει εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἀπαραίτητος ἄρα ἤθελεν εἶναι ὁ διαμελισμός; Καὶ ἐὰν δὲ ὁ διαμελισμὸς δὲν ἦτο φύσει μισητὸς, πῶς ἐμπορεῖ νὰ ἐκτελεσθῇ χωρὶς νὰ διεγείρῃ εἰς ἔριν πλῆθος ἀντιζήλων ἀξιώσεων;

Μᾶς φαίνεται, ὅτι ὅλοι οὗτοι οἱ φόβοι πρέπει νὰ πέσωσιν ἔμπροσθεν μιᾶς ἀπλῆς παρατηρήσεως. Αἱ τρεῖς σύμμαχοι δυνάμεις, τῶν ὁποίων ἐκάστη σπουδᾷ

ζει νὰ διατηρῇ τὴν φιλοδοξίαν τῶν ἄλλων, καὶ νὰ φθάσῃ εἰς φιλικὴν ἐκπεραιώσιν, δύναται ν' ἀναγκάσωσιν εἰς ὀλίγον καιρὸν τὸν κοινὸν ἐχθρὸν νὰ ὑποταχθῇ ἀμαχητὶ εἰς τὸν νόμον. Ποία εἶναι ἡ κατάστασις τῆς Τουρκίας ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως; Τὸ μεγαλύτερον τῶν δεινῶν, τὰ ὅποια ἦν ἐπιβαρύνουν σήμερον, εἶναι ἡ φθορὰ τῆς γεωργίας. Ἡ γῆ δὲν ἐκαλλιεργεῖτο ἄλλοτε εἰμὴ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας κυρίους σήμερον τοῦ ἐδάφους, τὸ ὅποιον τόσον καιρὸν τὸ ἔκαμιν νὰ καρποφορήσῃ διὰ τοὺς δεσπώτας των. Ὁ δὲ Σουλτάνος δὲν ἐνέμεινεν ὀλιγώτερον εἰς τὴν μεταχείρισιν τοῦ προνομίου, τὸ ὅποιον αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν ἀπένειμε, τοῦ ν' ἀγοράζῃ καὶ πωλῇ τοὺς σίτους εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς θέλει τιμῇ. Ἡ μονοπωλία αὕτη παραλύει τὴν βιομηχανίαν τῶν ὀλίγων γεωπόνων, οἵτινες ἔμειναν εἰς τὰς ὑποδεδουλωμένας ἐπαρχίας, ὅπου κἀνὲν πρᾶγμα δὲν τοὺς ἐνθαρρύνει εἰς τὴν ἐργασίαν. Οἱ φόροι πάλιν εἰς τοὺς κτηματίας ἐπιβαλλόμενοι, αὐξηθέντες κατὰ λόγον τῶν ἀκαταπαύστως πολλαπλασιαζομένων χρεῶν τῆς κυβερνήσεως, καὶ τὰ βαρὴα δασύματα γινόμενα ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν πλέον ἀνυπόφορα, ἔκαμαν τὸν χωρικὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐργασίαν του· τὰ προϊόντα τῆς γῆς, δημητριακοί τε καρποὶ καὶ παντοδαπὰ ἄλλα εἶδη, ὀλιγόστευσαν τόσον, ὥστε ἔφερον τὸν τόπον εἰς τὴν ἐσχάτην ἀμνηχανίαν. Ἄλλοτε, ὅταν τὸ μέρος τῆς Τουρκίας ἀπειλεῖτο ἀπὸ λιμῶν, ἐπρόστρεχον εἰς τὴν Αἴγυπτον ἄλλ' ἀπὸ τινος καιροῦ ἡ Τουρκία δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπερειδεται εἰς αὐτὸν τὸν πόρον· ἡ γεωργικὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον παρέχωρησε τὸν τόπον εἰς τὰς χειροτεχνίας, τὰς ὁποίας ὁ Μεχμέτ Ἀλλῆς θεωρεῖ ὡς βεβαιότερον μέσον πλούτου. Ἡ Ῥωσσία τὴν προμηθεύει σίτους, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὁποίων λαμβάνει ἄλλα ἤδη. Ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ ἐμποδισθῶσιν αἱ ἐκ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐξαγωγαί, καὶ νὰ διακοπῶσιν αἱ ἐφοδιάσεις, αἵτινες ἐμποροῦν ἀκίμῃ νὰ γίνωνται ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ λιμοκτονήσῃ ἡ βασιλεύουσα καὶ αἱ πολυανθρωπότεραι ἐπαρχίαι τοῦ βασιλείου.

Οἱ Τοῦρκοι εἶναι καθ' ὅλα τὰ πράγματα ἐξηρητημένοι ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔθνη καὶ ἐξαιρέτως ἀπὸ τὴν Εὐρώπην. Τοὺς ἴδομεν ἀναγκασμένους ν' ἀγοράζουσιν διὰ μετρητῶν καὶ εἰς ὑπερβολικὰς τιμὰς τὰ ξένα εἶδη, τὰ ὅποια ἦσαν συνηθισμένοι, ν' ἀλλάσσωσι μὲ προϊόντα ἐντόπια· καὶ ταῦτα δὲ τὰ ἐντόπια προϊόντα σημαντικῶς ὀλιγόστευσαν ἐκ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ δὲ κυβέρνησις, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ δεξαμενίας εἰς τὸ μέγιστον

τοῦτο κακὸν, ἄλλο δὲν ἔκαμιν πλὴν νὰ τὸ καταβάρυνῃ, δυστιάζουσα ἀκαταπαύστως τὸ μέλλον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς στιγμῆς. Μὴ περιέχοντας δὲ τοῦ τόπου κἀνὲν πρῶτον μεταλλεῖον, εἶναι ἀναγκαζμένοι νὰ προστρέχουν εἰς τὰ ἔξω διὰ νὰ προμηθεύωνται χρυσίον καὶ ἀργύριον, καὶ δι' ἑλλειψιν ἐντοπίων προϊόντων δοτέων εἰς ἀνταλλαγὴν, πρέπει τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον νὰ συνιστῶσι μέγα μέρος τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου, ἀφοῦ μεταβληθῇ εἰς νόμισμα τοῦ τόπου. Ἡ κυβέρνησις μεταχειρίζεται εἰς τὴν στενοχωρίαν τῆς τὸ ἀθλιώτατον τῶν μέσων, τὴν ἀλλοίωσιν τῶν νομισμάτων. Τὸ παλαιὸν νόμισμα μεταβαίνει εἰς τὰ ἔξω διὰ νὰ χωνευθῇ, καὶ ἐπανέρχεται ἄσημον, τὸ ὅποιον ἐξαναγοράζει ὁ αὐτὸς Σουλτάνος. Ἐμπορεῖ τις νὰ λογαριάσῃ μὲ πόσῃ ταχύτητά πρέπει νὰ ὀλιγοσλεύουν τὰ ἰδιωτικὰ πλούτη καὶ αἱ πρόσοδοι τῆς ἐπικρατείας.

Ὅχι μόνον δὲν εὔρε πόρους χρηματικούς ὁ Σουλτάνος εἰς τὴν διάλυσιν τῶι γιαντισάων, ἀλλὰ τὸ μέτρον τοῦτο τὸν ἔφερεν εἰς δαπάνας ὑπερμεγέθεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἐμποροῦν νὰ ἐξαρκέσωσιν αἱ πρόσοδοί του.

Ὁ τακτικισμὸς τοῦ στατιωτικοῦ εἶναι τὸ μόνον, τὸ ὅποιον ἡ Τουρκικὴ βαρδαζότης κατεδέχθη νὰ δανεισθῇ ἀπὸ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν· ἀλλ' ὁ νεωτερισμὸς οὗτος, ἀνωφελὴς πρὸς ὑπερασπισίν του, συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐξασθενήσῃ τὸν φανατισμὸν τοῦ ἔθνους, ὅστις ἦτο ὅλη ἡ δύναμις του. Οἱ Μωαμεθανοὶ ὑπήκοοι, ἐπὶ τῶν ὁποίων πίπτει ὅλον τὸ φορτίον τῶν δασυμάτων, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον μέρος ἐπεβάρυνεν ἄλλοτε τοὺς Ἕλληνας, ἀρχίζουν ν' ἀποδειλιῶσιν. Ἐπιπλήτουν τὴν κυβέρνησιν διὰ τὸ πείσμά της εἰς τὸ νὰ ἐπιτείνῃ ἓνα πόλεμον, εἰς τὸν ὅποιον ἀμφισβάλουν ἂν ἀληθῶς ἡ Ἰσλαμική ἐνέχεται, καὶ τὸν ὅποιον θεωροῦν πλέον ὡς προσωπικὴν ἐριδα μεταξὺ τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν χριστιανῶν Ἡγεμόνων.

Μέγα συμβεβηκὸς ἤθελεν εἶναι καὶ ἄξιον τοῦ αἰῶνός μας, καὶ μέγα παράδειγμα ἤθελε δοθῇ εἰς τὰ ἔθνη καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐὰν ὁ Ὀθωμανικὸς κολοσσὸς ἐπίπτε χωρὶς νὰ γένη χρεὶά νὰ προσδράμουν εἰς τὴν δύναμιν διὰ νὰ τὸν ρίψουν, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῶν αὐτὴν διὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξουν, νικημένον μόνον ἀπὸ τὴν βαρβαρότητά του.

(Ἐφημ. τοῦ Ἐμπορίου, 19 Σεπτεμβρίου.)

